

דוחות צבים

חלק ראשון

אתה עזבת בחוסר אחריות שכזה שאי אפשר לסלוח. אני לא יכולה לכעוס, אבל המיטה שלי שקטה וזה חדש, וזה לא נעים. אלה הנחירות שלך, ההיעדר שלהן ליתר דיוק, זה מה שמטריד. הנחירות שכל לילה ליוו את חלומותיי וכל בוקר פסקו את עפעפיי. אלה הצלילים הקבועים ביותר ששמעתי כל חיי, אני נשבעת. הן היו עקביות יותר מרשרוש נחל הצבים במורד בגבעה וצפויות יותר מציוצי הציפורים לפנות בוקר. הן היו בלתי נסבלות. חרחורים מלאי ביטחון ואינרציה, געיות של שינה מתפרצת. הן היו פסקול לילותיי, ירח ושמש, מופיעות כל יממה מעבר לכל ספק. ופתאום אתה מסתלק מכאן ומשאיר אותי עם פכפוך המים הרחוקים, במחשבות איטיות על צבים. הדוחות הקטנים שלנו לפני השינה, דיווחי הצבים... אהבתי אותם; נהירה של כך וכך צבים מפה לשם, התעוררות של קבוצה נוספת מדרום, לילה שקט, לילה מלא פעילות, לילה רגיל, גרירת רגליים על העשב, שקט מוחלט. הצבים רועשים הלילה ואני לא מסוגלת לא למלא דוח מנטלי לעצמי. אולי אזנח את המנהג הזה בהמשך אבל כרגע אני מנסה לרדת בגרם מדרגות ארוך של זניחת הרגלים ישנים, לא להתגלגל אותו. המים גלשו קודם מהסיר בזמן שישבתי וציירתי במרפסת. זה בדרך כלל לא קורה לי, אתה מכיר אותי, כשיש סיר על האש הוא מבעבע גם במוחי. הרגשתי שזה קרה בזמן לא טוב בציור ונקטע לי הרצף. הנחתי למים לגלוש מספר שניות נוספות רק כדי לקבע בזיכרוני קווים שעוד לא היו קיימים על הדף. הורדתי את הסיר מהגז וכיבתי את האש במהירות ואז חזרתי לשחזר את הקווים מהזיכרון. ההפסקה הייתה קצרה אבל מרגע שחזרתי לציור כבר הבנתי שזה נגמר להיום. הנחתי את העיפרון, השארתי בהפגנתיות את הכיריים מלוכלכים ויצאתי החוצה להאכיל את הכלבים. אולי עכשיו, בשתיים בלילה אני אנקה את הכיריים. לפחות אמנע מהיעדר הנחירות מחריש האוזניים שאופף אותי פה.

אני שוב חושבת איתך. הלילות האחרונים התערבבו עם הימים. אני כמעט לא ישנה, או שאני כמעט לא ערה, אני לא בטוחה. חוסר אחריות שכזה, אפשר להבין, אבל אי אפשר לסלוח. זה לא שמשעמם לי. השארתי לי הרבה עבודה בהיעדרך. לקשמי ומומו מארחים לי חברה ומשעשעים אותי בדיאלוגים מלאי הרגש שהם מנהלים עם הסוסים, אבל הם מצריכים הרבה תשומת לב. אני לא יודעת אם לבי קר מטבעו כלפי חיות או שדווקא להפך – אני רואה בהם יצורים אינטליגנטיים מספיק בשביל לגרום לי אי נוחות חברתית בשלב זה של האבל. אני צריכה להיות לבד. אפילו הכלבים הם יותר מדי. כן, אתה יכול לחייך, אני יודעת מה אתה אומר. העבודה בחווה משרתת אותי כפי שאני משרתת אותה. אז מה. אני עדיין נוטרת לך טינה על ההסתלקות חסרת האחריות הזו שכעת שכופה עליי לתחוק את בית חלומותיך. לעזאזל העבודה, לעזאזל הניקיונות, אני הולכת לישון. עייפת אותי. תשקוט לך כמנהגך החדש והמחוצף, אני בשלך.

חודשיים מעייפים עברו עליי, אבל אני שמחה לעדכן אותך שהבוקר, לראשונה, התעוררתי מלאת אנרגיה ויצאתי להליכה קצרה בשדות. ישנתי שנת ישרים. לא דיברתי איתך כבר כמה שבועות. למעשה, גם לא דיברתי עם עצמי. אני מרגישה שהבוקר התעוררתי ממדיטציה ארוכה וחלולה ששהיתי בה מבלי משים בשבועות האחרונים. אני מתחילה לראות את היתרון בלישון לבד, לא אשקר. התעוררתי לפני התרנגול, לקחתי לי את בקבוק המים שלך ויצאתי לקבל את פני השמש בעשב הנמוך והיפה של הרמה. אני מודיעה לך חגיגית שהבוקר הזה שלי עכשיו. התיישבתי על סלע שלא הכרתי וראיתי את הזריחה כמו שלא ראיתי אותה מעולם. זו הפעם הראשונה שהשמש עולה בלי להפסיק את הנחירות שלך. אני מתקשה לעזוב את עניין הנחירות ואתה מתקשה למחוק את החיוך המלגלג-מתוך-חיבה הזה שלך. אני יודעת, אני יודעת, אתה לא קונה את זה, את התעוררותי הפתאומית לטבע שמסביבי. אבל אני נפתחת. מעולם לא דיברתי אלייך כך לפני כן. תן לי רגע להיפתח. אם ציניות היא השביל – היה לי מקל הליכה, אהובי הנוחר. אני מדמינת אותך ישן מתחת לבית שלנו ומרעיד את האדמה בנחירותיך. אני מנסה לחוש באדמה רוטטת ומגלה יציבות מערערת באופן אירוני. כמה שהדמיון פטפטן כשהמציאות דוממת. אפשר לומר לך משהו? זה אולי מעליב, אבל אני מתרגשת. אני מרגישה תחושת היעדר בכל איבר בגוף וזה חדש. לא קרה לי משהו חדש כבר תקופה ארוכה, בטח ידעת את זה, בטח הרגשת. אז תרגיש אותי עכשיו, אני מתרגשת. אין פה צומת דרכים ואין החלטה גדולה שמכבידה על לבי, יש פה רק אובדן ועצב וידידתם המסתורית – התחדשות. ישבתי בחלק הדרומי של גבעת הצבים, שמת לי לב שהשמש צובעת בזריחה את השמיים בגוונים דומים לשקיעה. מדדתי את גובה העשב ברמה לעומת גובהו ליד הנחל. הוא גבוה יותר ליד הנחל. זה מגוחך, אני יודעת, אני גרה כאן כבר חמש עשרה שנים וזה חדש לי. תמיד חשבתי שהנחירות הן עניין שתוקף את חוש השמיעה אבל עכשיו משהן חדלו, אני פתאום רואה.

אולי זו תקופה של התרוממות רוח שסופה לדעוך, אני לא יודעת, אבל זרם בלתי פוסק של מחשבות מציף אותי ואני עולה על גדותיי כמו נחל הצבים בחורף. אוי, הצבים- כשחזרתי מטיוול הבוקר (כבר מעל חודש אני קמה לפני התרנגול ויוצאת להליכות עם שחר. אני מקפידה שהן שהיו בלתי מתוכננות ושונות אחת מקודמתה כמה שאפשר), השמש כבר האירה את השמיים ותפסה את צבעה הצהוב המוכר. כבר ממרחק יכולתי לראות את מומו מתנהגת מוזר. היא עמדה מחוץ לדלת, בשביל הגישה, ורגליה היו נטועות עמוק בקרקע. כשהתקרבת ראיתי שהמבט שלה נעוץ בהחלטיות בצב ענקי שעמד מולה. הוא היה צב מתריס. צווארו היה זקוף באומץ (או סקרנות?) כלפי מומו והוא לא עשה סימנים של התחבאות בשריון. מומו הייתה נורא חמודה (ומבולבלת). עברתי בשער העץ והתקדמתי אליה והיא התחילה לנבוח. לקשמי הגיע מיד ושניהם רצו לבשר לי אלפי בשורות בשפתם העליונה. הצב אז חצי מטר משביל הגישה וליחך קלות את העשב בגינה. באותו רגע הבנתי פתאום שאני לא בודדה. מומו ולקשמי מארחים לי חברה, הסוסים משרים עליי תחושה של עדר, הצבים

מדמים קהילה רחוקה והמונולוגים איתך עונים על הצורך בשיחה. ופתאום נעצבתי. כי הרי בעצם אני כן בודדה. לפתע התפאורה של חיי נראתה לי מעושה ויכולתי לראות דרכה אותי, עומדת בשביל הגישה ומהתלת בתחושותיי. אני מנהלת איתך שיחות ואני משתמשת בחיות כמשחה לפצעיי, אבל איני מבריא, לא לגמרי. לעולם לא אדע אם אני מבריא, אם יש ממה להבריא. רק באותו רגע הבנתי את זה. הבנתי שאני כלואה במציאות קפואה שיצרתי מאז שאינך כאן. אני לא מתמודדת עם העובדה העל זמנית שאני בודדה. היה לי טוב עד שהבנתי את זה ומשהקפתי בעיגול מנטלי את רגשותיי האמיתיים, הם הפכו מודגשים ובלתי מתפשרים. טיפשי. אני חושבת על כך עכשיו ואני יודעת מה עליי לעשות. הגיע הזמן לקבל החלטה גדולה. אני צריכה להתנזר ממחשבות. אני צריכה לחוות אבל, אבל אמיתי. מדיטציה ארוכה ועצובה. אל לי לפחד מהיגון, עליי לקבל אותו כחלק חדש ממני עד שהוא יתאזן במערכת הרגשות ויהיה שווה בין שווים. כרגע הוא כמו גור שלא מקבל יחס. גור כזה גדל להיות תוקפני. אני צריכה להפסיק לזמן מה את דוחות הצבים, שהורחבו באחרונה לדוחות החיים. החיים שלי ראויים לחיותם והם משועים לדרך חדשה, שהרי אין דרך אחרת. אני אחיה את סביבתי עד שהיעדר הנחירות שלך יפסיק להרעיש. עד שהוא יהיה נוסטלגי. ורק אז אפתח לך את הדלת שוב והפעם תהיה אורח. אינך בן בית עוד, יקירי. אני נאלצת להיפרד. כשאחזור אספר לך משהו. אחל לי בהצלחה.

חלק שני

אני מתקשה לפתוח שוב בדברים. זמן רב עבר מאז שיחתנו האחרונה. באופן אירוני, אני חיה בעיר בשנים האחרונות. האם אתה עוטה עכשיו את החיך המלגלג ההוא, או שאתה מתרשם בשקט? הרעש פה עולה על כל הנחירות שאי פעם הפקת, וגם לזה מתרגלים. אולי תופתע לשמוע שנעשיתי ציירת, ואפילו ציירת מרוויחה. תמיד האמנת בכישרוני, אני לא אומרת שלא, אבל גם האמנת ביצירה פנימית שלא פוגשת עולם. כך חיית. אתה שגדלת בעיר הגדולה שיוועת למשהו רגוע ומבודד, ונשאת לך לאישה בת כפר. עקרת את עצמך מהבטון ושתלת אותך מחדש בשדות רחבים. בת הכפר עתה עושה בדיוק את מה שעשית אתה. דרכינו נפרדו לפני שנים רבות, אבל אולי אנחנו עדיין הולכים באותה דרך, פשוט בכיוונים הפוכים. מעניין אם אי פעם העלית בדעתך עד כמה אנחנו דומים. אתה מתאר לעצמך את דמותי בין רחובותיה הסואנים של העיר? אני מניחה שהמראה שלי השתנה לא מעט בשנים האחרונות. אני די נהנית מאפשרויות המלבוש והאיפור הבלתי נדלים שמסביבי ואני משנה את המראה שלי לעתים תכופות, כך שגם אם היינו נפגשים לפני שנה אולי לא היית מזהה אותי היום. אני תוהה לפתע אם שינויי המראה האלה הם דרכי הלא מוגדרת להישאר אנונימית. לא, אין בזה היגיון. אבל אולי נחמד שאפשר להתחיל כאן מחדש כמעט כל יום. אני מתגוררת בדירת סטודיו רחבה ומוארת בעלת שני מפלסים. את כני הציור שלי אני מציבה במפלס המוגבה שנשטף באור מהחלון הרחב. אני מציירת כמעט בכל הימים. לעתים אני עובדת על הזמנות מגברות מזדקנות ועשירות שאוהבות את עבודתי, ובשאר הזמן אני מתנסה בסגנונות חדשים ומציגה בגלריות במרכז העיר. בחרתי לי דירה בקומה שמינית שתרחיק ממני כמה שאפשר את קרקושי הרחוב ותאפשר לי נקודת מבט מעניינת על השכונות

הצמודות. לראשונה אני חושבת שהמרחק האנכי הזה ביני לבין שאר העולם הולם את הדרך בה אני רואה אותו. תמיד הרגשתי זרה בעיר, לא כמשהו רע אני אומרת את זה, פשוט זרה. זרה ומתבוננת. מתבוננת ומציירת. אני מרגישה שאתה משתעמם והיית מעדיף שאפרט בפניך את תנועות הצבים כמו שנהגנו לעשות לפני השנה. בחיי ששכחתי מזה. לא ראיתי צב כבר עשור. עם כל זרותי, נהייתי עירונית לא פחות מכל אחד אחר פה; אני אוהבת את המגדלים הגבוהים והרחובות הרחבים, המקושטים בספסלים ופנסים רחוב שתמיד נראו לי מעוצבים ברוב חסד ופאר על אף תפקידם הארצי. אני אוהבת את מגוון החליפות בשדרה המרכזית, את האופנה המשתנה בתכיפות, את העסקים שנפתחים ונסגרים כל כמה שנים. הנוף בעיר זו ונמרח כמו צבעי מים על קנבס. אני אוהבת את תחושת ההתגמדות שמלווה את האנשים כאן בכל מקום. זה לא נחמד מצדי, אבל זה מחזק אותי. אני שלמדתי לאמץ את בדידותי רואה בבדידותם את ההוכחה לכוחי. כולם משוועים למשהו, אבל לא כולם נדחפים על ידי החיים לעשות אותו. מעולם לא סיפרת לי מה דחף אותך לעזוב הכול ולפרוש למציאות הפרטית שיצרת לעצמך. אחרי שנים בעיר אני מבינה שהאדם הקרוב ביותר אליי תמיד היה אתה, ובאותה נשימה, אחרי שנים בלעדייך האדם הקרוב ביותר אליי, הוא אני. לאחרונה חשבתי על כך והבנתי שאני מתגעגעת לדבר איתך כמו שלא דיברנו מעולם. מוזר להתגעגע למשהו שמעולם לא היה. כבר בשיחה הזאת אני מרגישה שאני מחדשת לעצמי, דרכך. אולי אנחנו צריכים לדבר יותר, אבל זה לא יקרה, תחושת הבטן שלי אומרת לי לצעוד לבד.

רק היום אני מבינה שתמיד חלקנו דרך. נפגשנו אי שם באמצע וחלקנו שנים ארוכות במנוחה לצד השביל, ואז המשכנו בכיוונים הפוכים והגענו כל אחד לביתו המקורי של השני. אולי מעולם לא נועדנו להיפגש באמת. אני תוהה אם גם לך הייתה אהובה קודמת שעזבה אותך, אם גם הבדידות שלך הייתה ריפוי של אובדן. ממקומי היום אין בכוונתי לספר לך על התקופות שעברתי ומה הרגשתי בכל שלב עד שהגעתי לאן שאני נמצאת היום. אלה לא דרכם של דוחות הצבים, אני צודקת? עלינו לספר מה קורה כעת. לעדכן זה את זה במצב העניינים. בין אם תרצה בכך ובין אם לא, הפכת אצלי לסמל. אתה אהובי הנצחי, אתה מקבילי, אתה הוא אני בחיים אחרים. מבחינתי, אל תיעלב, יכולת לא להיוולד מעולם, אם רק הייתה בי היכולת לשרטט דמות כמוך שצועדת צעד אחד לפניי ומאירה לי את הדרך, גם אם זו הדרך ההפוכה. אני חושבת שלא ממש הכרנו, אבל אני משלימה את הפרטים החסרים. כמעט סיימתי את הציור שלך. אני מגלה שעוזר לי לדבר אלייך בזמן שאני מציירת אותך, זה יוצא דומה. דומה למי שהיית היום, עשר שנים אחרי. הציור הזה ירכז את זיכרונותיי ממך, וממני שלך. אני חותמת בשמותינו בתחתית הדף. סלח לי על חוסר הסנטימנטליות, אבל אני לא מתכוונת לתלות אותו, אני אעמיד אותו למכירה בגלריה הבאה שתפתח עוד חודש. לא אכפת לי מי יקנה אותו, העיקר שציירתי אותו. הוא יצא טוב. אני מניחה שאתה יכול לנחש מה עשיתי עם ביתנו הישן. היית מתרעם על כך אם לא היית מי שאתה ועשית את אותו הדבר בדיוק, אני מנחשת. זו דרכה של הבדידות היפה שלי. אני חושבת שזה היה אחרון דוחות הצבים. אני מודה ואוהבת. נשיקות.